

rørende vor Stilling, at vi vilde være neutrale, og jeg tror i Virkeligheden, at vi vilde have haft Ret deri.

Men nu er der det besynderlige vedrørende dette Spørgsmaal om Fæstningens Opretholdelse, at vi have faaet to Erklæringer fra Ministre desangaaende, som ere i direkte Modstrid med hinanden, og da den højtærede Konseilspræsident er fraværende, vil jeg tillade mig at rette en Forespørgsel til den højtærede Udenrigsminister for at faa at vide, hvad der er det rigtige. Den højtærede Udenrigsminister erklærer, at det, der foreslaas af hans Regering, er, at Landfronten skal opretholdes i 12 Aar. Vi have altsaa Landfæstning i 12 Aar. Men i Gaar udtalte den højtærede Konseilspræsident, at Københavns Landbefæstning er positivt hindret indtil 1922. Den højtærede Konseilspræsident gaar ud fra, at dette Forslag betyder, at Københavns Landbefæstning er hindret fra nu af til 1922. Den højtærede Udenrigsminister gaar ud fra, at det betyder, at Københavns Landbefæstning er opretholdt fra nu af til 1922. Jeg vil gerne spørge den højtærede Udenrigsminister, hvad der er Tilfældet, og om han ogsaa kan vedblive at være Medlem af Regeringen, hvis det er Tilfældet, at Landbefæstningen er positivt hindret fra nu af til 1922? Det er mig ret uforstaaeligt, at den højtærede Udenrigsminister efter de Udtalelser, han fremsatte den 12te Februar i Aar, fremdeles kan være Medlem af — jeg vilde sætte Pris paa, om den højtærede Landbrugsminister og det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen) ikke forstyrrede den højtærede Udenrigsminister med sufflerende Bemærkninger, medens jeg taler til ham.

Formanden: Det ærede Medlem skal ikke paatale, hvad der sker i Salen.

Røde: Det var ikke en Paatale, det var en Henstilling til ærede Kolleger her i Tinget.

Formanden: En Henstilling, der ikke kommer det Emne ved, som det ærede Medlem taler om.

Røde: Den højtærede Formand har som altid Ret, det vedkommer ikke Emnet, men det vedkommer det ærede Medlem af Regeringen, som jeg henvender mig til.

Jeg siger, at det forekommer mig ret forbavsende, at den højtærede Udenrigs-

minister kan være Medlem af det Kabinet, hvori han sidder, efter de Bemærkninger, han fremsatte den 12te Februar i Aar. Det forekommer mig ogsaa forbavsende, at han kan være Medlem af dette Ministerium, naar der ses hen til den Mand, som sidder i det. Jeg vil sige til den højtærede Udenrigsminister, at jeg ganske deler de Følelser af Sympati for ham, som ofte ere komne til Orde fra vor Kreds, men jeg tror, at han, der utvivlsomt, hvad Aandsdannelse og Talent angaar, overgaar den tidligere Udenrigsminister, Grev Raben, vilde have gjort sit Fædreland en større Tjeneste, hvis han havde haft den samme Forstaaelse af, hvad der kræves af en Udenrigsminister, som Grev Raben havde i et for vort Lands Politik afgørende Øjeblik.

Men det faar nu den højtærede Udenrigsminister afgøre med sig selv, hvorledes han kan sidde i Ministeriet. Derimod vil jeg gerne vide, hvorledes det er muligt, at han kan sidde der i Henhold til sine tidligere Udtalelser, og navnlig vil jeg gerne spørge, om han vilde kunne sidde i et Ministerium, der i 1922 gennemførte den Plan, som her skitseres: Københavns Befæstnings Nedlæggelse paa Landsiden? Indenfor Ministeriet har jo ethvert Medlem forbeholdt sig sin Overbevisning, og hvis vi skulde opleve at se det samme Ministerium sidde endnu i nitten Hundrede og nogle og tyve, vilde vi jo komme til at se de ærede Medlemmer længe i Forvejen slibe deres Knive for at gaa løs paa hinanden til Fordel for hver sin Overbevisning, den Overbevisning, som endelig skal afgøres i 1922. Den da foreliggende Ordning, der ligesom den anden Forsvarsordning kaldes en Ordning af „Fædrelandets Forsvar“, kaldes ogsaa med et andet Ord en Ordning til Tilvejebringelse af Arbejdsfred. Jeg kan ikke se, at det er noget som helst andet end Statens Omkostninger i Anledning af det ærede Medlem fra Ringkøbings Ophøjelse til Minister.

Jeg kan forstaa, at Højre paa Grund af de Vanskeligheder, denne Sag har frembudt for dem, søger noget at dække sig under, og vi have da hørt baade det ærede Medlem, der er Gruppens Formand (Ellinger), og en hel Række andre Medlemmer erklære, at de ville skyde sig ind under Sagkundskaben. Hvis Sagkundskaben siger, at den kan acceptere den Ordning, der kommer, ville de tage den. Det Udtryk er blevet klassisk: Sagkundskabens Accept. Men det bliver virkelig nødvendigt at faa mere Rede paa, hvad